

Erin Doom

Zoals sneeuw valt

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Ze zeggen dat het hart net sneeuw is.

Onverschrokken, stil, in staat om te smelten door een beetje warmte.

Waar ik vandaan kom, geloven heel veel mensen dat. Het is het credo van de ouderen, van de kleinste kinderen, van wie op het geluk proost.

Ieder van ons heeft een hart van sneeuw, want de zuiverheid van de gevoelens maakt het helder en rein.

Ik geloofde het nooit.

Ook al ben ik er opgegroeid, ook al zat het ijs in onze botten, zulke praatjes zijn nooit aan mij besteed geweest.

Sneeuw past zich aan, is aardig, respecteert alle hoekjes. Sneeuw bedekt alles zonder het te vervormen, maar het hart niet, het hart stelt eisen, het hart schreeuwt, krijst en steigert.

Maar op een dag begreep ik het.

Ik begreep het zoals je begrijpt dat de zon een ster is, of dat een diamant maar een steen is.

Het gaat er niet om hoe verschillend ze zijn. Het gaat erom hoeveel ze op elkaar lijken.

Het maakt niet uit dat de een koud is en de ander warm.

Het maakt niet uit dat de een krijst en de ander zich aanpast.

Ik voelde het verschil niet meer.

Ik had het liever niet willen begrijpen. Ik had me willen blijven vergissen.

Maar niets kon de tijd terugdraaien.

Niets kon me teruggeven wat ik was kwijtgeraakt.

Dus misschien is het wel waar wat ze zeggen. Misschien hebben ze gelijk.

Het hart is net sneeuw.

En met een beetje duisternis wordt het ijs.

1

De Canadese

‘Ivy?’

Ik keek op van het witte tafelkleed. De wereld vulde mijn oren weer. Ik hoorde het geroezemoes om me heen, het gekletter van het bestek op het aardewerk.

De vrouw naast me observeerde me met een beleefde blik. Maar in de minuscule plooitjes van haar gekunstelde glimlach kon ik wel zien dat ze moeite had haar onbehagen te verbergen.

‘Alles goed?’

Ik had mijn vingers ineengestremgeld. Mijn servet was slechts een verkreukeld stuk stof tussen mijn witte handen. Ik legde het op tafel en streek er met mijn handpalm overheen in een poging het glad te strijken.

‘Hij kan nu elk moment komen. Maak je maar geen zorgen.’

Ik maakte me geen zorgen. Eerlijk gezegd voelde ik echt heel weinig emoties.

De begeleider die me was toegewezen leek *verontrust* door mijn gebrek aan gevoel. Ook toen we op de luchthaven waren aangekomen en ik de onaangename geur van koffie en plastic verpakkingen rook, had ze me aangekeken alsof ze verwachtte dat ze ook mijn gevoelsleven op de bagageband voorbij zou zien komen.

Ik schoof mijn stoel naar achteren en stond op.

‘Ga je naar de wc? Oké, prima. Dan... wacht ik hier wel op je...’

Ik zou willen zeggen dat ik blij was om daar te zijn. Dat het besef dat ik niet alleen was de enorm lange reis waard was; dat ik in

mijn grauwe bestaan een kans zag om opnieuw te beginnen. Maar toch, terwijl ik in het toilet naar mezelf in de spiegel keek, kreeg ik de indruk dat ik naar een pop keek die in elkaar was genaaid met verschillende lapjes die ternauwernood bij elkaar werden gehouden.

'Hou vol, Ivy, hou vol.'

Ik deed mijn ogen dicht en mijn adem sloeg stuk tegen het glas. Ik had willen slapen en verder niks. En misschien niet meer wakker willen worden, want in mijn slaap vond ik de rust die ik zocht als ik wakker was, en de werkelijkheid werd een ver universum waar ik geen deel van uitmaakte.

Ik keek op en mijn ogen boorden zich door de wasemkring heen die mijn adem had achtergelaten. Ik deed de kraan open, maakte mijn handen en polsen nat, en liep eindelijk het toilet uit.

Terwijl ik tussen de tafeltjes door liep, negeerde ik de hoofden die her en der omdraaiden en de blikken die me volgden. Ik wist dat ik nooit een alledaags uiterlijk had gehad. Maar god, wat had ik er een hekel aan om door mensen te worden aangestaard.

Ik was geboren met een verbazingwekkend bleke huid. Ik had altijd zo weinig melanine aangemaakt dat alleen een albino een nog lichtere huidskleur dan ik zou kunnen hebben.

Niet dat dat ooit een probleem voor me was geweest; ik was opgegroeid in de buurt van Dawson City, in Canada. Daar sneeuwde het driekwart van het jaar en daalde de temperatuur 's winters tot wel dertig graden onder nul. Voor mensen die, zoals ik, op de grens met Alaska woonden, was een zongebruinde huid niet gebruikelijk. Toch werd ik als kind vaak geplaagd door de andere kinderen. Ze zeiden altijd dat ik leek op de geest van iemand die verdronken was, omdat ik heel lichtblond, ragfijn haar had, en ogen in de kleur van een bevroren meer. Misschien dat ik daarom ook altijd meer tijd had doorgebracht in de bossen dan in het dorp. Daar, tussen het korstmos en de sparren die tot aan de hemel reikten, was er niemand die over me oordeelde.

Toen ik weer bij het tafeltje kwam, zag ik dat mijn begeleider niet meer op haar stoel zat.

‘O, daar ben je!’ Ze lachte naar me toen ze me zag. ‘Meneer Crane is zojuist aangekomen.’

Ze deed een stap opzij. En op dat moment zag ik hem.

Hij was nog precies zoals ik me hem herinnerde.

Een hoekig gezicht, kastanjebruin haar dat hier en daar grijs werd, een zweem van een verzorgde baard. Die vertrouwelijke, levendige ogen waar altijd wat lachrimpeltjes omheen ontstonden.

‘Ivy.’

Door zijn stem leek alles onverwachts een vreselijke vergissing. Ik was hem niet vergeten, die stem: hij was nog steeds warm, bijna vaderlijk. En toch werd de apathie die me omhulde verscheurd door dat vertrouwde timbre, en drong de realiteit tot me door.

Ik was daar echt, en het was geen nachtmerrie.

Het was de werkelijkheid.

‘Ivy, wat ben je groot geworden.’

Er waren meer dan twee jaar verstreken. Af en toe had ik door het beslagen raam naar buiten gekeken en me afgevraagd wanneer ik hem weer aan het eind van de straat zou zien aankomen; zijn laarzen die wegzakten in de sneeuw, een pluizige rode wollen muts op zijn hoofd. Altijd met een pakje in zijn armen, omwikkeld met touw.

‘Hoi John.’

Zijn glimlach verflauwde tot een bittere streep. Voordat ik mijn blik kon afwenden, kwam hij naar me toe en sloeg zijn armen om me heen. Zijn geur drong in mijn neusgaten en ik herkende de lichte tabaksgeur die altijd om hem heen hing.

‘O, wat ben je mooi geworden,’ mompelde hij. Ik bleef daar als een weerloze pop staan, zonder te reageren op de omhelzing waarmee hij me op de been leek te willen houden. ‘Veel te mooi. En ik had nog wel gezegd dat je niet groot mocht worden.’

Ik boog mijn hoofd en hij deed een poging tot een glimlach, die ik niet kon beantwoorden. Ik deed alsof ik niet hoorde dat hij zijn neus ophaalde toen hij zich van me losmaakte en nog even mijn haar streekde.

Daarna rechtte hij zijn rug en wendde zich met een volwassener blik tot de maatschappelijk werker.

‘Neem me niet kwalijk, ik heb me nog niet eens voorgesteld,’ zei hij, en hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Ik ben John Crane, Ivy’s peetvader.’

*

Ik was altijd alleen met papa geweest.

Vlak voor de dood van mama was hij opgehouden met werken en waren ze samen naar Canada verhuisd, naar het stadje Dawson City. Ze was overleden voordat ik herinneringen aan haar kon hebben, en papa had me in zijn eentje opgevoed. Hij had een cottage aan de rand van het bos gekocht en had zich aan mij en aan de natuur van die plek gewijd.

Hij had me geleerd hoe prachtig de besneeuwde bossen waren: de hoge bomen, de verborgen paadjes en de takken die versierd waren met kransen van ijs, die bij zonsondergang glinsterden als edelstenen. Ik had geleerd de sporen van dieren in de sneeuw te herkennen, de leeftijd van een boom te bepalen aan de hand van een pas omgehakte stam. En ik had leren jagen. Vooral leren jagen.

Papa had me elke dag opnieuw meegenomen, al sinds ik nog te klein was om een geweer aan te leggen. Mettertijd was ik ermee vergroeid, wat we geen van beiden, vooral hij niet, ooit hadden verwacht. Ik herinnerde me dat hij me meenam naar open plekken om op duiven te schieten. We wachtten in het hoge gras, en naarmate de jaren verstreken leerde ik om nooit mis te schieten.

Als ik aan Canada dacht, zag ik kristalheldere meren en bossen die verrezen naast met nevel bedekte fjorden. Maar nu ik hier uit het raampje van de auto keek, zag ik alleen waaiervormige palmbladeren en condensstrepen van lijnvluchten.

‘We zijn er bijna,’ zei John geruststellend.

Ik keek loom naar de huisjes die achter elkaar voorbijtrokken, als een rij witte kippenhokken. Op de achtergrond schit-

terde de oceaan, in de greep van een gloeiende zon.

Terwijl ik naar jongetjes op rollerskates en winkels met surfplanken keek, vroeg ik me af hoe ik op zo'n plek zou kunnen leven.

Dit was Californië.

Hier wisten ze niet eens wat sneeuw was, en ik betwijfelde of ze een beer van een veelvraat konden onderscheiden, als ze er ooit een zouden tegenkomen.

Het was er snikheet en het asfalt stonk verschrikkelijk.

Ik zou me hier nooit kunnen aanpassen.

John merkte kennelijk wat ik dacht, want hij wendde zijn blik af en toe van de weg af om naar me te kijken.

‘Ik weet dat het hier allemaal heel anders is,’ zei hij, waarmee hij mijn gevoelens verwoordde. ‘Maar ik weet zeker dat je met een beetje geduld wel zult kunnen wennen. Het heeft geen haast, geef jezelf wat tijd.’

Ik hield mijn kettinkje stevig tussen mijn vingers geklemd. Ik legde mijn hoofd op mijn hand en hij schonk me een glimlachje.

‘Eindelijk kun je met eigen ogen alles zien waarover ik je verteld heb,’ mompelde hij, bijna op lieve toon.

Ik herinnerde me dat hij, elke keer als hij bij ons op bezoek kwam, ansichtkaarten van Santa Barbara voor me meenam.

‘Hier woon ik,’ zei hij dan, nippend van zijn warme chocolademelk, en ik keek naar de stranden, de perfecte palmen, en dat stukje donkerblauw dat ertussendoor te zien was en waarvan ik me niet kon voorstellen hoe enorm het was.

‘We berijden de golven op lange planken,’ zei hij, en ik vroeg me af of een paard temmen hetzelfde kon zijn als de golven bedwingen waarover hij het had; en hij zei dat de oceaan dan groot mocht zijn, maar dat wij ook meren hadden waarvan je het einde niet zag, waar je ’s zomers kon vissen en ’s winters kon schaatsen.

Dan lachte papa en haalde de wereldbol tevoorschijn. Hij begeleidde mijn vinger en liet me zien hoe klein we waren op die globe van papier-maché.

Ik herinnerde me zijn warme handen. Als ik mijn ogen dicht-

deed, kon ik nog voelen hoe hij ze om de mijne klemde, met een tederheid die niet bij zulke eeltige handen leek te horen.

‘Ivy,’ zei John. Hij sloeg zijn ogen neer en dat gevoel van verstikking greep me weer bij de keel. ‘Ivy, alles komt goed.’

‘Alles komt goed,’ hoorde ik weer, en ik zag een helder en gedempt licht, plastic slangetjes die in de lucht hingen. Ik rook weer de geur van ontsmettingsmiddel, medicijnen, en ik zag weer die geruststellende glimlach die nooit was verflauwd terwijl hij naar me keek.

‘Alles komt goed, Ivy. Dat beloof ik je.’

Zo viel ik in slaap, tegen het raampje, tussen herinneringen aan nevel en armen die ik nooit meer zou willen loslaten.

‘Hé.’

Iets raakte mijn schouder aan.

‘Ivy, wakker worden. We zijn er.’

Ik keek lodderig op. Het sluitinkje van mijn ketting kwam los van mijn wang en ik knipperde met mijn ogen.

John was al uitgestapt en rommelde in de kofferbak. Ik klikte mijn veiligheidsgordel los en trok mijn haar naar achteren, waarna ik mijn petje opzette.

Toen ik uit de auto stapte, bleef ik met open mond staan. Ik stond hier niet voor een van de rijtjeshuizen die ik onderweg had gezien: dit was een groot Jugendstilhuis, misschien eerder een villa. De grote tuin, die ik niet eerder had opgemerkt, was schitterend weelderig groen, en de grindweg leek net een riviertje dat het toegangshek met de voordeur verbond. De veranda werd ondersteund door witte zuilen waar kleine jasmijnbloemetjes omheen klonnen, en een groot, witmarmeren balkon sierde de voorgevel, waardoor het geheel een elegante, verfijnde sfeer ademde.

‘Woon je hier?’ vroeg ik met een vleugje scepsis waar ik zelf ook van stond te kijken.

John zette de tassen op de grond en bracht zijn pols naar zijn voorhoofd.

‘Niet slecht, hè?’ zei hij, en hij keek naar de villa. ‘Goed, hij is niet gemaakt van boomstammen en de open haard is nooit ge-

bruikt, maar ik weet zeker dat je het er prettig zult vinden.’

Hij lachte naar me en pakte een sporttas uit mijn handen.

Ik keek hem scheef aan. ‘Zoals jij het zegt, klinkt het of ik in een iglo ben opgegroeid.’

Ik was me ervan bewust dat het... bizar kon lijken, het leven dat ik tot dan toe had geleid. Ik kwam uit een uithoek van de wereld waar je, voordat je ging leven, eerst leerde overleven. Maar voor mij was alles hier juist vreemd, en niet andersom.

John lachte. Hij keek me een ogenblik vriendelijk aan en stak daarna zijn hand uit om de klep van mijn petje naar de achterkant te draaien.

‘Ik ben blij dat je hier bent.’

Misschien had ik moeten zeggen ‘ik ook’. Of op zijn minst ‘dank je wel’, want alles wat hij deed was meer dan ik me had kunnen wensen. Ik stond bij hem in het krijt omdat hij me niet in de steek had gelaten.

En toch kon ik slechts een zucht inslikken en een hoekje van mijn mond optrekken tot iets wat een glimlach had willen zijn.

Nadat John alle bagage op de veranda had gezet, haalde hij een sleutelbos tevoorschijn en maakte de deur open.

‘O, hij is al terug!’ zei hij. ‘Mooi! Dan kunnen jullie meteen kennismaken. Kom maar, Ivy.’

Wie is al terug? dacht ik, terwijl ik achter hem aan naar binnen liep. Ik voelde een aangename koelte op mijn gezicht.

Ik liet een rugzak op de vloer vallen en keek om me heen. Het plafond was hoog en gepleisterd, met in het midden een mooie kroonluchter van rijkelijk geschakeerde druppels van geblazen glas.

De enorme ruimte vormde een mooie entreehal, verlicht door grote ramen en de parelachtige aderen van de marmeren vloer. Iets verderop, aan de linkerkant, leidden twee enorme openstaande deuren naar een geweldige zitkamer, en aan de rechterkant kwam de korte kant van een eclectische hoekbar met glanzende barkrukken uit in de keuken, die de verfijnde en moderne stijl nog eens extra benadrukte.

Achterin, recht voor me, zorgde een overdadige trap met een

brede leuning van smeedijzer dat je blik werd meegetrokken in een spel van ringvormige versiersels.

Heel anders dan de cottage waaraan ik gewend was.

‘John? Waar...?’

‘Mason! We zijn thuis!’

Mijn hersenen blokkeerden. Ik bleef daar als een opgezette wasbeer bij de voordeur staan.

Nee.

Dit kon niet waar zijn.

Ik was Johns zoon niet vergeten.

Ik sloeg mijn hand voor mijn voorhoofd en werd overspoeld door het besef dat ik een volslagen idioot was. Nee, ik wilde het gewoon niet geloven... Hoe kon ik dat nou zijn vergeten? De hele reis had ik alleen maar gedacht aan hoe mijn leven was veranderd. Ik had me in mezelf teruggetrokken en me vastgeklampt aan het idee dat er iemand bereid was me in huis te nemen.

Die iemand was John geweest, en mijn geest had de rest volkomen uit mijn geheugen gebannen.

Maar John had een zoon en dat wist ik heus wel, jezusmina.

Toen ik klein was had hij me trots de foto laten zien die hij in zijn portemonnee had, en hij zei dat we even oud waren.

‘Mason is een wildebras,’ had hij verteld toen ik dat lachende jongetje dat zijn melktanden aan het wisselen was bekeek, naast zijn fiets met het plastic stuur. Hij had twee bokshandschoenen om zijn nek hangen en daar was hij kennelijk trots op. En terwijl ik warme chocolademelk dronk, vertelde hij: ‘hij is al bijna net zo lang als ik’ en ‘hij heeft een hekel aan rekenen’ en ‘hij zit op boksen’. Daarna weidde hij uit over alle trainingen waar hij bij was, blij dat zijn zoon een sport had gevonden waardoor hij in bedwang kon worden gehouden.

‘Ivy.’

John stak zijn hoofd om de hoek en ik schrok op.

‘Kom maar. Laat je bagage maar daar staan.’

Ik keek onzeker om me heen en liet mijn tassen achter, waarna ik achter hem aan liep.

Op dat moment drong tot me door dat papa de zoon van John nooit persoonlijk had ontmoet. Nu zou ik voor het eerst kennis met hem maken. Zonder hem...

'Mason!' riep John, terwijl hij een raam openzette. Hij leek vastbesloten om het huis zo aangenaam mogelijk te maken, waarschijnlijk voor mij. 'Wacht hier maar,' zei hij tegen me, en hij liep een gang in en verdween uit zicht.

De enorme ruimte om me heen was betoverend. Mijn ogen gleden over de moderne kunst die aan de wand hing, en over de talloze foto's her en der, inklekjes in hun dagelijks leven.

Ik keek naar de grote plasma-tv toen een stem de stilte in huis verbrak.

'Hé!'

Ik draaide me om naar de trap naar de bovenverdieping. Er kwam een jongen naar beneden lopen. Ik zag meteen zijn bruine singlet en zijn haar, dat zo kort was dat het geschoren leek. Hij was zo gedrongen dat zijn armspieren op springen leken te staan; zijn gezicht was breed, bijna lomp, en leek helemaal niet op dat van John.

Ik bekeek hem aandachtig en probeerde bewegingen te bespeuren die me deden denken aan de man die ik al sinds jaar en dag kende. Hij stapte de laatste tree af, sloffend op zijn slippers, en toen pas zag ik dat hij een opzichtige tattoo op zijn kuit had.

'Hoi.' Hij lachte naar me, en ik dacht dat hij in elk geval het karakter van mijn peetvader had.

'Hoi.'

Ik was nooit goed geweest in sociale contacten, maar als je tussen de beren en de kariboes leeft, is het ook lastig om te weten hoe je met mensen moet omgaan. Toch voegde ik er, toen ik zag dat hij me afwachtend bleef aankijken, maar aan toe: 'John heeft veel over je verteld.'

Zijn ogen lichtten geamuseerd op.

'O ja?' vroeg hij, alsof hij moeite moest doen om niet te lachen. 'Heeft hij je over me verteld?'

'Ja,' antwoordde ik toonloos. 'Jij bent Mason.'

En ja hoor, nu kon hij zich niet meer inhouden en barstte in

lachen uit. Ik bleef hem uitdrukingsloos aanstaren terwijl het geluid door het huis galmde.

‘Sorry, hoor,’ wist hij tussen de lachsalvo’s uit te brengen. ‘Maar ik kan het gewoon bijna niet geloven.’

Ik zag dat de huid onder zijn singlet een volslagen onnatuurlijke kleur had: het leek wel brandy. Ik had elanden gezien die minder bruin waren dan hij.

Het duurde even tot hij twee woorden achter elkaar kon zeggen zonder me in mijn gezicht uit te lachen. Toen hij rechtop ging staan, fonkelde er nog een sprankje plezier in zijn ogen.

‘Ik denk dat er sprake is van een misverstand,’ zei hij. ‘Ik ben Travis.’

Ik keek hem verbouwereerd aan en hij schraapte zijn keel.

‘Zie je...’

‘Ik ben Mason.’

Ik draaide me weer om naar de trap.

Voordat ik mijn ogen op Johns echte zoon liet rusten, wist ik niet wat ik moest verwachten. Waarschijnlijk een brede jongen met een beetje een stierennek, een vierkant voorhoofd en een neus die op meerdere plaatsen gebroken was. Maar degene die de trap af kwam, had absoluut niet het uiterlijk van iemand die aan boksen deed.

Ik had altijd gedacht dat Californische jongens blond, breed en zongebruind waren, met spieren die glommen van de zonnebrandolie en een huid die droog was door te veel surfen.

Maar dat gold allemaal niet voor Mason. Hij had dik, kastanjebruin haar en al even alledaagse ogen, doodgewoon bruin. Zijn shirt met korte mouwen omspande een sterke, getrainde borst en zijn huid was niet zoals die van Travis, maar gewoon... huid. Geen onnatuurlijke teint, gewoon de gelaatskleur van iemand die gewend is aan een zonnig klimaat.

Hij was een normale jongen. In elk geval normaler dan ik, een meisje dat leek te zijn weggelopen uit het sprookje *De sneeuwkoningin* van Andersen. En toch... Op het moment dat hij op de onderste tree bleef staan en me van bovenaf aankeek, besepte ik dat ‘gewoon’ wel het laatste kenmerk was dat ik aan hem kon toekennen.

Ik wist niet waarom, maar toen ik hem zag, moest ik aan Canada denken. Dat niet alleen bestond uit bossen, dat niet alleen bestond uit sneeuw en bergen en lucht. Nee, want het had dat *iets* wat het zo betoverend maakte als niets anders ter wereld, met zijn onbegaanbare paden, zijn ongelofelijke noorderlicht en zijn geraad tussen de ijzige bergtoppen.

En zo was Mason ook. De onstuimige schoonheid van zijn geelstrekken, met die volle lippen en die strakke kaaklijn, maakte al het andere overbodig. Hij had een rechte neus met een fraai puntje, waardoor je niet zou denken dat hij ooit een stomp op zijn gezicht zou krijgen.

Maar vooral zijn ogen: intens en amandelvormig staken ze mooi af onder zijn wenkbrauwen en keken me recht aan.

‘O, daar ben je eindelijk!’

John kwam bij ons staan en lachte naar zijn zoon. Daarna legde hij zijn hand op mijn schouder.

‘Ik wil je graag voorstellen aan Ivy.’ Hij draaide zich om en hield zijn hoofd scheef. ‘Ivy, dit is Mason. Herinner je je hem nog?’

Ik had tegen John willen zeggen dat hij een beetje anders leek dan het jongetje op de foto dat aan het wisselen was, en dat ik me, *nee*, in werkelijkheid tot een paar minuten geleden niet eens meer herinnerd had dat hij bestond, maar ik zweeg.

‘Ivy?’ vroeg Travis, misschien nieuwsgierig naar mijn ongebruikelijke naam, en John leek zich pas op dat moment bewust van zijn aanwezigheid. Ze begonnen te praten, maar dat merkte ik amper.

Masons ogen gleden over mijn grote, geruite overhemd, dat me een paar maten te groot was, en verplaatsten zich daarna langzaam naar mijn gezicht. Ze bleven op mijn wang rusten en ik besepte dat daar waarschijnlijk nog de afdruk van mijn hangertje op te zien was. Ten slotte kropen ze naar mijn petje, een van de weinige dingen waar ik gehecht aan was en waarop aan de voorkant een geborduurd elandekop stond. Aan de manier waarop hij ernaar keek voelde ik wel dat deze ontmoeting niet helemaal verliep zoals ik had verwacht.

John richtte zijn aandacht weer op ons en pas op dat moment gingen zijn mondhoeken omhoog en lachte hij naar me.

‘Hoi.’

Maar ik wist zeker dat ik wel gezien had hoe hij naar mijn schouder keek. Precies op de plek waar zijn vader zijn hand had gelegd.

Nadat de andere jongen vertrokken was, ging ik verder met mijn bagage naar binnen brengen.

‘De slaapkamers zijn boven,’ zei John puffend, en hij zette wat kartonnen dozen op de grond. ‘Je kunt er alvast iets naartoe brengen. Ik kom er zo aan.’

Hij pakte zijn autosleutels, waarschijnlijk om zijn auto van de oprit te halen, en knikte richting de trap.

‘Mason, help haar even een handje, als je wilt! Laat haar haar kamer zien, die achter in de gang.’ Hij lachte naar me. ‘Dat was de logeerkamer, maar nu is hij van jou.’

Ik wierp een snelle blik op Mason en bukte om een paar sporttassen op te pakken. Ik zag dat hij een doos optilde die ik zelf niet eens van de grond had kunnen krijgen: daar zaten mijn schilder-spullen in, en de tubes verf alleen al wogen honderd kilo.

Terwijl ik achter hem aan de trap op liep, keek ik naar zijn brede rug en zijn zelfverzekerde bewegingen; hij bleef voor een kamer staan en liet me erlangs.

De kamer was groot en licht. Het pleisterwerk was zachtblauw en de crèmekleurige vloerbedekking gaf me het gevoel dat ik op een wolk van watten liep. Er was een muurkast en het raam keek uit op de achtertuin, waar John zijn auto achteruitreed.

Het was een eenvoudige kamer. Niks hoogdravends, geen spiegels met lampjes eromheen of dat soort frutsels. En toch was hij zo anders dan mijn oude kamer als het maar zijn kon.

Door een doffe bons schrok ik op. Ik draaide me razendsnel om en liet de tas uit mijn handen glippen, die boven op mijn gympen belandde.

Een potje verf rolde loom over de vloerbedekking. De penselen staken uit de kartonnen doos die op de grond was gevallen, naast Masons voeten.

Ik keek op. Zijn handen hingen nog in de lucht, maar zijn ogen waren strak op mij gericht, zonder enige uitdrukking.

‘Oeps.’

Ik hoorde zijn voetstappen aan de andere kant van de deur weerklinken terwijl hij wegliep.

Later kwam John kijken of alles goed ging.

Hij vroeg of ik de kamer mooi vond of dat ik misschien iets wilde verplaatsen; hij bleef even staan kijken terwijl ik langzaam mijn spullen uitpakte, en daarna ging hij weg om me de tijd te geven me te installeren.

Terwijl ik mijn spullen in de kasten legde, drong tot me door dat de dunste kleren die ik had een versleten spijkerbroek en wat oude T-shirts van papa waren.

Ik pakte mijn fotocamera, wat boeken waar ik geen afscheid van had kunnen nemen en mijn elandenknuffel. Ik haalde een driehoekige rozet met de vlag van Canada tevoorschijn en overwoog even om die boven het hoofdeinde van mijn bed te hangen, net als thuis. Maar toen besepte ik dat spijkers in de muur slaan iets angstaanjagends definitiefs had, dus liet ik het maar zitten.

Toen ik klaar was, ging buiten de zon onder. Ik hunkerde er naar om een douche te nemen. Het was echt ontzettend warm en ik was niet gewend aan die temperaturen, dus pakte ik mijn toiletspullen en liep de gang in.

Het duurde even voordat ik de badkamer had gevonden, maar toen ik eenmaal bij de juiste deur was, ging ik naar binnen en wilde de deur op slot doen, maar er zat geen sleutel in het slot. Dus hing ik mijn shirt maar buiten en ging me opruimen voordat het laat zou worden.

Het water spoelde het zweet, de vermoeidheid en de geur van het vliegtuig en de reis van me af. Eenmaal klaar droogde ik me met mijn badstoffen handdoek af en trok schone kleren aan.

Zodra ik de badkamer uit kwam, kwam me een aanlokkelijke geur tegemoet. In de keuken vond ik John, die druk in de weer was tussen pruttelende pannen en het aroma van gebakken vis.

‘O, je bent er!’ riep hij toen hij me op de drempel zag staan. ‘Ik

wilde je net roepen. Het is bijna klaar.' Hij schepte de groenten om en stak zijn hand uit om wat kruiden te pakken. 'Ik hoop dat je honger hebt. Ik heb je lievelingsgerecht gemaakt!'

De geur was zo vertrouwd dat hij tegenstrijdige gevoelens in me losmaakte. Ik ging tegen de deur aan staan en zag dat de tafel voor drie was gedekt.

John liep naar de koelkast en haalde er een fles water uit, maar toen hij de koelkastdeur dichtdeed, verstijfde hij.

'Hé, waar ga jij nou naartoe?'

Mason liep langs de keuken in de richting van de voordeur. Hij had een sporttas om zijn schouder en droeg een sportshirt en een grijze trainingsbroek. Hij draaide zich om, wierp zijn vader een ondoorgrondelijke blik toe en bleef niet staan.

'Ik ga trainen.'

'Blijf je niet eten?' vroeg hij.

'Nee. Het wordt laat.'

John probeerde hem over te halen. 'Het lijkt me toch niet zo heel erg als je een keertje overslaat?' Maar Mason schudde zijn hoofd en hees de schouderriem van zijn sporttas op. 'Kun je zelfs niet heel even blijven?' drong John aan, en hij volgde Mason met zijn ogen. 'Geef Ivy op zijn minst even een rondleiding door het huis! Een paar minuten maar, alleen om haar te laten zien waar de badkamer is en zo!'

'Het maakt niet uit, John,' zei ik. 'Dat hoeft niet. Ik heb zelf al rondgekeken.'

Hij draaide zich naar me toe, maar achter hem bleef Mason staan. In de schemerige zitkamer zag ik dat hij zich omdraaide. De blik die hij me toewierp was zo scherp dat ik bijna een sprongetje maakte. Daarna liep hij zonder nog een woord te zeggen weg.

'Nou, prima,' hoorde ik John zeggen. 'Dan blijft er meer eten voor ons over.'

Hij nodigde me uit om te gaan zitten, en na een laatste blik op de voordeur ging ik naar hem toe.

Het eten zag er heerlijk uit. Hij legde een dampende zalmoot op mijn bord en we aten zwijgend.

Het was lekker. Het was echt lekker. En toch, ook al had John precies klaargemaakt wat ik lekker vond, zonder de tintelend frisse Canadese avondlucht smaakte het heel anders.

‘Ik heb alles al geregeld met school.’

Ik schoof een stuk broccoli over mijn bord en bracht het naar mijn mond.

‘Je hoeft je nergens zorgen om te maken,’ vervolgde hij, terwijl hij een stuk zalm afsneed met de zijkant van zijn vork. ‘Ik heb overal aan gedacht. Morgen lijkt me iets te vroeg om al te beginnen, maar vanaf woensdag kun je lessen gaan volgen.’

Ik keek op en zag zijn bemoedigende blik.

‘Wat vind je daarvan?’

Ik knikte zonder al te veel overtuiging. Eerlijk gezegd voelde ik me vreselijk ongemakkelijk bij het idee om naar een nieuwe school te gaan. Ik kon de blikken van de anderen al op me voelen, ik hoorde ze al achter me fluisteren.

‘En misschien moeten we wat kleren voor je kopen,’ zei John. ‘Ik bedoel, iets waarin je niet stikt van de hitte.’

Verstrooid knikte ik opnieuw.

‘En ik laat een paar sleutels voor je bijmaken,’ hoorde ik hem zeggen, terwijl de werkelijkheid vervaagde en ik weer eens werd opgeslokt door mijn gedachten. ‘Dan kun je makkelijk het huis in en uit.’

Ik had hem willen bedanken voor alles waaraan hij gedacht had. Of hem op zijn minst een glimlach willen schenken, hoe moeilijk ik dat ook vond, voor de manier waarop hij dingen voor me regelde zonder dat ik ergens aan hoefde te denken. Maar eerlijk gezegd interesseerde het me allemaal niks.

School niet, de kleren niet, en ook het gemak van een paar sleutels niet. En terwijl ik me met de zoveelste hap volstopte met herinneringen die nog te veel pijn deden, keek John me aan en lachte lief.

‘Vind je de zalm lekker?’

‘Hij is heerlijk.’

Na het eten ging ik weer naar mijn kamer, waar ik op bed ging zitten en mijn armen over mijn knieën sloeg. Ik keek mijn kamer rond en voelde me er nog meer misplaatst dan het eerste ogenblik dat ik er binnen was gegaan.

Ik speelde met het idee om te gaan schilderen, maar de gedachte dat ik in mijn tekenmap moest bladeren, riep herinneringen op die ik niet wilde toelaten.

Ik legde mijn hoofd op het kussen en voelde hoe ongelofelijk zacht het was, en voordat ik het licht uitdeed, stak ik mijn hand uit en sloot die om het kettinkje dat papa me had gegeven.

Maar een paar uur later lag ik nog steeds te woelen in bed. Door de hitte vond ik geen rust en zelfs in de duisternis kon ik de slaap niet vatten.

Ik ging rechtop zitten en sloeg de dekens opzij. Misschien zou een glas water helpen...

Ik stond op en liep de kamer uit.

Ik probeerde zo zachtjes mogelijk te doen terwijl ik me richting de trap begaf; ik liep naar beneden, probeerde me in het schemerdonker te oriënteren en zocht de keuken. Toen ik bij de deur kwam en het licht aandeed, schrok ik me dood.

Mason was daar.

Hij leunde tegen de gootsteen, had zijn armen over elkaar geslagen en hield een glas water in zijn ene hand. Zijn kastanjebruine krullen vielen voor zijn ogen, waardoor hij er bijna woest uitzag, en hij hield zijn gezicht scheef in een luie houding.

Hij had me laten schrikken. Wat deed hij daar, als een dief in de nacht?

Toen hij me zag verdween elke uitdrukking uit zijn ogen. Op dat moment kreeg ik de bevestiging van iets wat ik al wist, iets wat ik al had gevoeld sinds het eerste ogenblik dat ik voet in dit huis had gezet. Het deed er niet toe hoe ik me opstelde. Die blik zou niet veranderen.

Mason dronk zijn glas leeg en zette het naast zich op het aanrecht. Daarna maakte hij zich zonder zich te haasten van de gootsteen los en liep naar me toe. Hij kwam voor me staan en legde een hand op mijn schouder, zo dichtbij dat ik zijn impo-

sante aanwezigheid op me voelde neerdalen.

‘Laat me duidelijk zijn,’ hoorde ik hem botweg zeggen. ‘Ik wil jou hier niet.’

Hij liep langs me heen en verdween in het donker, waarbij hij mij alleen in de deuropening van de keuken liet staan.

Ja. Ik had het begrepen.